

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Виходить у Львові щодня (крім неділь і празників) о 5-й годині по полудні.

Редакція і адміністрація: у Львові Чарнецького 3.

Всім приміють за листи франковані.

Укопачи звертають ся листи на окреме жадає на зложенем оплати поштової.

Рекламації незапечатані зліви від оплати поштової.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в п. в. Староствах на провінції: на цілий рік зр. 2.40 на пів року зр. 1.20 на чверть року „ — 60 місячно „ — 20 Поодиноке число 1 кр.

З поштовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5.40 на пів року зр. 2.70 на чверть року зр. 1.35 місячно „ — 45 Поодиноке число 3 кр.

Рух виборчий.

З Богородчан доносять до Gaz. Narod.: В тутешнім окрузі справа кандидатури польської путає ся і не робить ся нічого, щоби звіден був вибраний Поляк. Доси говорено, що п. Йос. Шелинський, маршалок ради повітової, поставив свою кандидатуру; тепер, і то найновіша єсть вість, довідуємо ся, що п. Волод. Чайковський, давний посол з Буцацького, постановив у нас кандидувати.

З Богородчанського пишуть нам: „Народ. Часопис“ писала за „Ділом“, що народовці в Богородчанськім ставлять кандидатуру п. М. Кульчицького. Ну, хіба що я, що сиджу на кінці повіта, ще до сего часу не знав навіть, що є якийсь комітет! Та, бачите, люди комедію грають! Барабаш є певний себе, а ніби каже, що охотно уступає п. Кульчицькому. За него роблять тихцем, бо сам мав казати: „Я сам нігде; за мене мої люди похочуть...“ А декотрі люди для зрештєвої слави промавляють ніби то за п. Кульчицьким. У нас, як зачуваю, єсть аж шість кандидатур, бо кандидують ще й нотар з Богородчан п. Курис і дяк в Порогів. От бачите яке то у нас! А яке ще буде?!

З Бути пишуть до „Діла“: Ситуація передвиборча в Кооівщині починає ся помалу клярувати. Самозванчі кандидатури, котрі би навіть при світлі місяця не остояли ся, а не то на блиску сонця, щезають, так що в сию пору маємо в нашім повіті лише дві поважні кандидатури: одна п. Залеского, а друга, поставлена самими Гуцулами, вїята з Гриняви п. Мильцевича, на котрого годять ся цілі гори. На кандидатуру ніби-то світлого, а в самій річ

темного селянина Козми Лазоряка поважно глядіти годі, вже з того взгляду, що кандидатуру сю піднірають надуті коломийским радикалом дяки-радикали на злість „попам“, а Козма спросивши собі кількох поплечників радикальних на Преображеніа до себе на храм, угостив їх, а они з вдячності оговорили єго кандидатом. Впрочім Козма читати й писати не уміє. Що иншого кандидатура вїята з Гриняви Мильцевича. Се чоловік освітлий, не так кивши як здоровим хлопским розумом, маєтково незалежний, на роботу в гори ходити не потребує, як кандидат радикалів „чорний Козма“ (так єго зовуть), і остаточно доріє своїй задачі. Кандидатура п. Залеского, мимо оголошеного для него вотум недовіри, ще дихає.

О. В. Гірняк з Винник коло Львова заявляє в „Ділі“, що всяка мова о єго кандидатурі єсть зовсім безпредметова, бо єї ніхто не ставив і не ставить, а що до кандидатури п. Нагірного, то як-раз многі сьвященники і селяни тутешнього повіта виражають ся о вїй симпатично. — До сего заявленя о. Гірняка мусимо для поясненя додати, що Gaz. Narodowa, подаючи вісти про кандидатуру дотеперішнього посла повіта львівського п. Меруновича додала, що п. Мерунович має з рускої сторони двох противників: інжиєра п. Нагірного і русофіла, о. Гірняка з Винник, та що о. Гірняк покладає свої надії на неприхильнім настрою духовенства руского до п. Нагірного.

При сїй нагоді мусимо сказати й кілька слів для інформації Gaz. Narodow-oi, котрої начальний редактор п. Александер Фогель засідає в центральноім комітеті виборчим. Сподіваємо ся, що Gaz. Narod. не вовеє нам того за зле, коли скажемо їй, що подаючи вісти з руху

виборчого меж Русинами повинна бути трохи оглядніша, хоч би вже для того самого, щоби не виставляла сама себе на сьміх, представляючи річи, що діють ся в краю, з такою несвідомістю, яка хіба лиш лучає ся иноді у французских газетах, котрі в. пр. пишучи про Львів, кажуть, що він лежить на Молдаві. Так в. пр. стрічаємо в нинішній Gaz. Narod. в рубриці „Kronika“ на першім місці під заголовком „Агітація виборча“, вість, що кандидат руский в Городенці др. Олесницький взяв ся на способи: відфотографував групу зложеною з 25 виборців, котрі би на него віддали голоси і фотографію роздав межи правиборців, щоби они знали, на кого мають віддати голоси. Gaz. Narod. додає ще, що ту фотографію можна оглядати на виставі в єї адміністрації. А преці Gaz. Narod. могла і повинна би знати, хто де кандидує, хоч би з інформацій з других газет. Ба, Gaz. Narod. навіть сама вже кілька разів доносила про кандидатуру дра Олесницького в Жидачівщині, і в сїй звістці поміняла очевидно або округи виборчі (Городевку замість Жидачева) або кандидатів (дра Олесницького замість дра Даниловича). То була би одна впрочім невинна хіба в інформації Gaz. Narod. За то єсть гірша друга хіба, бо она без даної ради, навіть против інтересу польської суспільности робить кривду Русинам. Gaz. Narod. любить часто сему або тому Русинови додати епітет „москвофіл“ або „руссофіл“. Але коли вже комусь дав ся якийсь епітет, то треба знати, чи можна єму дати єго по правді і справедливости. Тимчасом надавана тих епітетів робить на нас знаючих відносини таке враженіа, як-коли-б Gaz. Narod. засягала своїх інформацій (хоч би й без свідомости того) від москвофілів, бо як би умисно

1)

Золота нитка.

(Новеля з польского. — Елізи Орнешкової.)

Чи такий дєв, як був винішній, назвати можна гарним чи брідним, сама не знаю. То певне зависить від вподобы і настрою. Одні люблять совце пекуче і блискот засіяний искра ми, инші, може трохи змучені — хто не крім них ямже сказати чим? — топлять очи з розкошю в хмарнім небеснім зводі, в ираці, в сумерку.

Нині по полудні вийшла я на прохід, за двір, за дорегу, котрою ідуть і ходять люди далеко в поле. То ще ніби літо, але збіжа вже вижаті, землю покрыває колюча стерня, в посеред котрої, на межах, сторчать тут і там кукуль, діванни і польний горошок. Дякі груші, що немов сторчать пусті загоны, ще зелені, але від спек і куряви привяли і темні, берези-ж і вільхи, що ростуть довкола двірського огорода і при дорозі, лищать з далека позюваным листем, ніби різьбани з бронзу; праці людскої, руху і гамору, які їй товаришать, ані сліду. Навіть село, що мріє довгим рядом хат на тлі шовкружного ліса, не дає згадів життя. Звіденсь лише, з противної сторони дороги, плывуть воздухом мелянхолійні накликуваня, якими орачі вагавяють свої повільні воли; від двора доходить басовий туркіт молотільні, подібний зда-

лека до підземного, неустаючого грому; під чорним лісом вють ся сині стяжки димів, означаючи місця пасовиск, звіден від хвилі до хвилі відзиває ся переймаючий, кілька жалістних нот в безконечність повтаряючий спів сопілок. Над тим всім небо, від склону до склону закрите плахтою білих облаків, що лиш дєнеде густіли в темні, на рішаний спосіб різьблені хмари, а посеред неба, за білої плахти, розрідженої в тім місці немов серпанок, замрачений круг сонішний, без промінів, подібний до округлого блідо-золотого платка. Але помиляю ся. Він не був цілком без промінів; бо коли, ведучи оком за ластівками, що довгим, чорним ланцюхом тягнули ід заходою, поглянула я на то бліде і сумне сонце, то побачила один єго промінь, один одинокий, немов золоту нитку, що світила і уривала ся високо.

Хто покаже мені ті навоздушні дороги, котрими прилітають до нас спогади? Хто мені скаже, чому погода винішна, така сумна і така тиха, принесла перед мою память одну згадку мені колись життя і одну хвилю з єї життя? Сей спомян був так наглий і виразний, що власне в хвилі, коли я гляділа на той промінь сонішний, що так високо світив, то поміж ними з моїми очима пересунуло ся як живе, а навіть усміхнуло ся до мене гарне, але ще більше займаюче як гарне лице Феліції Одицької.

Перший раз побачила я єї тоді, коли, приїхавши з села до Овгорода, відвідала дїм Йосифа Одицького. Я єго відвідала з причини грошевих інтересів, отже мусіла щось о нїм знати. Я знала, що Йосиф Одицький був колись властителем села, котрий, продавши свою землю, осів в місті по части в потреби, по части в власної волі; що був чоловіком бездоганної честности, досить заможним, але цілком не багатим, а однако удержував в своїм домі багато осіб в ближої і дальшої родини; що вкінці був другий раз жонатий і мав з першого подружя трое дїтей. Такими вістями заосмотрена, вийшла я до досить обширного сальоника, де було повно осіб різного пола і різного віку.

Мені на стрічу поступив від картового столика, за котрого встав, господар дому, чоловік около пятьдесятьлітний, з лїнивим трохи і сонним, але приємним виглядом. Високий і барчистий, мусів мати за молоду гарну поставу, котру тепер псувала значна єго товстість. Ясно полове і сивіюче єго волосє в дивний спосіб відбивало від черствого, румяного лица, посеред котрого світили бліде голубі, добродушні очи. Тота іменно доброта, що на перший погляд виявляла ся не лише в очах, але в устах і усміху, робила єго милим. Повитав мене, не як особу, що прибула для інтересу, але як милого гостя і відразу, трохи неповоротно але щиро познайомив мене з своєю родиною. Відбуло ся то в той спосіб, що насамперед цілком несподівано почула я своє власне назвище,

в інтересі дійсних москвофілів, називає часто й найщирішого Русина, правдивого народовця „москвофілом“ або „руссесфілом“, чим очевидно не лиш оскорбляє поодиноких людей, але й викликає тим роздрознене у всіх Русинів взагалі, а серед польської суспільності ширить фальшиві поняття і так безпосередно причиняє ся до піддержування тих невідрадних відносин, які стоять на перешкоді мирному і згідному пожиттю обох народів в краю. Могла би нам на то відповісти Gaz. Narod., що тому може винувати неясні відносини серед самих Русинів; але ми на то скажемо, що відносини ті вже нині настільки вияснили ся, що оглядний публіцист може серед них знайти ся.

З другої же сторони мусимо сказати і кілька слів тим Русинам, що чують ся оскорбленими поступованям Gaz. Narod.: для Русина повинно вистати до его внутрішнє переконанє, що він шире і по совісті служить своему народові і кравви, і даліше в тім переконаню ділати; прийде час, коли й Gaz. Narod. пізнасть, що не добре служила своему народові.

Польський центральний комітет виборчий затвердив кандидатуру кн. Юліяна Пузича на посла до сойму з курії громад сільських в повіті чесанівськїм, а Витовда Незабитовського з курії громад сільських повіта бобрецького.

З долиньського повіта доносять до „Галичанина“, що там виступають три кандидати на послів: п. Витославський, маршалок повітової і дотеперішній посол, селянин із Струтина нижнього Юрій Дідух і о. Небилловець з Перегиньска. Звідки взялась кандидатура селянина Дідуха, поясняє „Галичанин“ так: Первістно предкладали селяни кандидатуру п. Патрію з Перегиньска, однак він зрік ся і поручив Дідуха, а селяни одобрили ту кандидатуру і постановили її піддержувати.

Селянський комітет виборчий на добромилський повіт видав відозву до селян, в котрій повідомляє, що дня 8 с. м. о 2 год. по полудни відбуде ся в Добромилі селянське віче з слідуючим порядком денним: 1. Положенє і потреби селян. 2. Вибори до сойму. 3. Поставленє кандидата на добромилський повіт. 4. Завязанє виборчого комітету повітового. — Таке саме віче відбуде ся в Бірчи в середу дня 11 вересня в полудне. У відозві сказано даліше:

Братя Селяни! Видимо з того, що на тих вічах радити ся буде о дуже важних для нас справах і о нашій біді, що дверима і вікнами у хату лізе, о тим, якби сій біді зарадити і ліпший над застави, о виборах до сойму і о кандидаті на посла, що нас заступати і наших прав щиро і твердо боронити має. Для того не

жалуймо труду і сходім ся, щоби нас було як найбільше, радьмо ся і лучім ся разом бо в єдности сила!

Перегляд політичний.

Є. Вел. Цісар вернув вже з маневрів в Чехах до Відня. Кажуть, що Молодочехи старали ся дуже о то, щоби Монарх загостив також на ческу виставу етнографічну, але їх заходи показали ся безуспішними. За то має приїхати в імени Цісаря на виставу Найдост. Архієв. Кароль Людвик, а его приїзду сподівають ся на день 8 жовтня.

Президія сполученої німецької лівиці скликала збори до Авсзе на день 15 с. м. в справі нарадженя ся над ситуацією політичною. Запрошено всіх членів лівиці.

На всході ворухить ся чим раз більше. Справа вірменська готова ще видвинути ціле т. зв. всхідне питанє. З Константинополя доносять, що вздовж Анатольської залізничі в Малій Азії ширять ся розбої чим раз більше, а поїзди на ній можуть ходити лиш під ескортою войска. В однім домі убито 5 людей, а між ними двох підданих Австро-Угорщини. Здає ся, що й в Болгарії числять на то, що справа вірменська доведе остаточно до великого заколоту, серед котрого можна буде знову порушити справу болгарську. З Софії доносять, що там навіть лагодять ся на ту хвилю і готові проголосити незалежність Болгарії.

Новинки.

Львів дня 6 вересня 1895.

— Вписи учеників до школи ветеринарній у Львові відбудуть ся від 1-ого до 8-ого жовтня с. р. в годинах від 9 до 12 перед полуднем. Услівя принята: 1) Укінчена з добрим поступом бодай VI. класа гімназії або VI. класа школи реальної, або також новий курс наук в середній школі агрономічній; 2) укінчений 17-тий рік життя, а не переступлений 26-тий. Ті, котрі мають більше як 26 літ, можуть бути прийняті, сли викажуть ся доказами, що без перерви віддавали ся наукам або занятям науковим, а іменно науці агрономії. Дипльомовані лікарі і хірурги можуть бути прийняті на звичайних слухачів з правом скінчення цілого курсу наук ветеринарних в двох роках, сли викажуть ся згаданими степенями.

а відтак яких п'ять мінуть звучали мені в ухах імена і титули представляних мені осіб.

— Моя мати Франциска Оливська; моя тітка Анна Линева; мій вуйко Алоїзий Хоїмський; сестра Михайлина Оливська; дочка Олена; син Володислав; другий син Стах; гості і приятелі: пані Сузанна Сквирська, пан Людвик Окмиский.

Скінчивши спитав:

— А де Фельця?

То питанє дало початок до слідуючої короткої, але живої розмови.

— Таж преці пішла до міста.

— За чим? чого!

— Атже по тісточка.

— По які тісточка.

— Але-ж, Юзю, преці до кави...

— То чому-ж хто инший не пішов?

— Але, татунцю, преці ніхто так татови не догодить...

— То правда. А зараз верне?

— Очевидно зараз; бо і ми в „баламута“ не можемо грати.

— А чому-ж не можете?

— Бо ключ від тої комоди, де карти, у неї.

— Перепрашаю, дуже вас перепрашаю — обернув ся до мене пан Оливський — але я хотів представити вам ще й мою жінку! Як бачите, єсть нас спора громадє, але якось день по дни переходить і... добре! Признаюсь вам навіть... хоч то може й встид трохи, що від часу, як ми покинули сільські клопоти і нудьгу,

а поселились в містечку, то всі ми віджили. Все тут якось то сей, то той відзїдає, побалакає, і... преферансика...

— Церков близько — перервала мати.

— Га... га... газети що... що... щодень — видавив із себе сильно загикуючись вуйко.

— Коби лише не гімназія, то й я був би великим любителем міста — засміяв ся вісімнадцятилітній хлопець в шкільнім мундурі.

— О, місто! Вглядай ся, Володю, таку діру називати містом! — обізвала ся дочка Олена, двадцять-літня панна, що сиділа трохи недбало на канапці, в крученім волосю, стяжках і півчеревичках, з котрих виглядали рожеві панчішки.

— Перепрашаю — повторив знов чемно господар — пані добродійка бажають певне поговорити зі мною о інтересі? Прошу, дуже прошу...

Підвін мене до канапки, так віддаленої від сидячих коло стола, що навіть і довірочну розмову можна було там спокійно вести.

Впрочім інтерес не був ані тайний, ані дуже важний. Розмавляючи о нїм, приглядала ся я особам зібраним в салоні. Були то дуже різні, але дуже звичайні статі.

Старушка мати була цілком милою старушкою. Білий убір її чипця творив гарну раму для поморщеного але округлого лица, котрого черти, звичайні, але гарні повторяли ся замітно в лиці її сина. Не видавала ся цілком сжораною ні знемоцілою, лише трохи

нями лікарскими. Особи, котрі хотять ходити на вивчати пооданок предметів яко слухачі надзвичайні, мають зголосити ся в цілі одержаня на се позволеня дирекції як також професорів дотичних предметів. Кандидати, котрі минувшого року шкільного не ходили до ніякого публичного заведеня наукового, мають кромі предложеня више згаданих документів на жадаве дирекції доказати віродостойним свідощтвом, яке було їх поведене в часі по скінченню наук шкільних. До випису в означених речинци мають зголосити ся також і ті слухачі школя, котрі на підставі зложеного іспиту річного можуть перейти на курс слідуючий, а також і ті, котрі хстять і мають право здавати або доповняти іспит річний в часі по feriaх.

— Будинок обох гімназій в Перемишлі побудований при улиці Добромльській на великій площі в стилу ренесансовім. До сего будинку двоповерхового ведуть два входи: правий до часті, де містять ся руска гімназія, і лівий до польської гімназії. Кромі сих є ще два входи, що ведуть до приватних мешкань директорів. Перед будинку має 100 метрів довготя, а бічні крила близько 50 метрів, в середині єсть сая, котра служить і за капицю, спільна для обох гімназій. Сподом під нею поміщена сая гімнастична на 215 квадр. метрів поверхні. Салі до науки великі і ясні, а коридори в зимі ogrивані. Будинок коштував 276.000 зр., а на внутрішнє устроєне видано 10.000 зр.

— Пригода на ловах. Є. ц. і к. Вис. архієв. Володислав, син архієв. Йосифа, женучи на ловах за диким котом, котрого пострілав дня 2 с. м. по полудни недалеко Кіш Єне на Угорщині, шіткнув ся і упав, в наслідок чого вистрілила случайно рушниця і набій ранив архієв. в праву ногу повисше коліна. Єго ц. і к. Високість перевезено до шпиталя Червоного Хреста в Будапешті.

— Пересторога для емігрантів. Звістний еміграційний агент Ф. Міслер в Бремї закупив значнійшу скількість книжочки т. з. Держава Парана в Бразилії, виданої в польскім язичі у Львові накладом Przegląd-a Wszepolsk-ого, та приліпивши по заголовній картці і на сторони 58-ій свої адреси і поучеве, щоби емігранти уживали его помочи, розсилає ту книжочку поміж людей в Галичині. З причини, що еміграційний агент Ф. Міслер в Бремї не дістав від нікого права в той спосіб поступати, бо се противить ся законам, одержали власти поручеве, щоби остерегли в відповідній спосіб громади, в котрих проявляє ся рух еміграційний.

— Холера. В місті Тернополи занедужали дня 4 вересня три особи на холеру, одна з остачючих в лічченю выздоровіла, одна умерла. Полишило ся на нинішний день шість осіб недужих.

недоволеною. Власне сиділа при отвертїм до гри столику, від котрого встав був пан Йосиф, а при котрім сиділи також приятелі дому. Очевидно нетерпеливила ся перервою в улюбленій забаві. Однак при тім заєдно розмавляла з сидячими при ній приятельками, котрим я вже не приглядала ся, бо були мені добре знані. Я лише чула, що пані Сквирська, сороклітня вдова по уряднику, жінка великої честности і з вимовою та рухами при тім, яких би їй не один славний бесідник позавидував, повтаряла майже до слова проповідь з минувшої неділі о. Гайденкого в церкві.

За те Людвик Окмиский, товстенський, маленький і виголений міщанин, славний на ціле місто з вигадок і веселости своєї, взяв лежачі на столі карти преферансові і показував ними всякі неімовірні штуки. Держав карти в обох руках, ховав їх поза плечі, або розкладав їх в нечуваною зручностю на столі та мішав, а все обертав ся до панни Михайлини Оливської, котрої гарне і гарно причесане золотаве волосє прикрашувало трицятьлітнє лице, колїсь хороше, тепер сильною прияєле і назначене журбою за невідістневими надїями. Але пропавші надїї не спивяли свиявих її очий потапати в вапняки в пухкїм, виголений а веселім лиці міщанина.

Учепки-ж гімназіяльні, в котрих один був ще дитиною, другий майже дорослим молодцем, не дізнавали на вид штуку з картами ніяких инших чувств, крім найбільшої жадови пізнати і вичити ся всіх їх тайн. З їх уст

В Березовиці великій, тернопільського повіта, помер днв 2 с. м. по дуже короткій недужі робітник зайнятий при будові залізничі. Нині бактериологічно сконстатовано, що причиною смерті в тім випадку була холера азиатська.

— Під колесами поїзду. Залізничий поїзд черновецький переїхав вчора рано між станицями Сіховом а Старим Селом селянина, не знавчого з назвища, котрий хотів перейти півперек шляху. Несчастний погіб на місці.

— Намірене самоубийство. Оногда перед півночю найшли перехожі на улиці Камічій у Львові недужу жінку і повідомили о тім поготівле ругункової стації, котре прибувши на місце, застало 33-літню служницю Елисавету Крамер, серед познак отроця. По уділеню першої помочи відвезено Крамерівну до шпитала, де признала ся, що в самоубийчій намірі зажала отруї; причини не хотіла сказати. Стан її здоровля не грізний.

— О страшній пригоді залізничій доносять з Віаграда в Сербії. В Раковиці, на отвертім черові зібрало ся звич 4000 осіб дождаючих поїзду, котрим — як гадали, мали приїхати богемільці, що удали ся були на посвячене одной церкви. Коли поїзд показав ся, публика винула ся до него. Одвако се не був місцевий поїзд, лише т. зв. куриерський всхідний, котрий не задержуючись перебіг поперед стацію повним вагоном. Стоячі на переді побачили небезпечність і хотіли уступити ся, але не могли, бо з задку поїхали їх наперед. В наслідок того дістало ся багато осіб під колеса локомотиви і возів, котрі їх переїхали. Доса на певно не знати, кілько осіб погібло, однакко множество покалічених відвезено до шпиталів.

— Огні. В Кокешинцях, повіта скалатського, згорів 29 серпня двір і ще два будинки двірські, а 11 господарям погоріли будинки і все збіже. Село то має і річку серед села і Збруч цілком при хатах. Займило ся з будинку двірського, огонь пригашено і всі вибрали ся в дахів, а огонь вибух на ново. В місци єсть жандармерія і сторожа окарбова.

— Ческо-славянську народописну виставу в Празі відвідало до дня 2 вересня 1,324.888 осіб за платними білетами. Комітет вистава надіє ся, що до кінця вистави зросте повисша цифра до другого міліона.

— Отроєне при службі Божій. Одна вроцлавська газета доносить з Пили в Познанщині, що католицький парох Вода з містечка Фрідгайм, відправивши службу Божу, помер серед познак затроєня. Іменно вино ужите до служби Божої мало бути затроєне. Решту того вина, що лишило ся в чаші і у флячині, забрала поліція для переведеня слідства.

сипав ся град питань і просьб так голосних, що аж Алоїзій Хоїмський, сухий і лисий бувший професор, в старім професорскім мундурі, а волоченими гузиками, сидячи при вікні і читаючи газету, сичав в гніву і що хвилі махав газетою з шелестом в сторону верескливої кумпанії.

Той шелест мусів подразнювати нерви немолодой, блідой і очевидно дуже доброї Анни Лиевської, тітки, котра затоплена в вишиваню волічками сіткового обруса, підносила від часу до часу голову і сичала й собі на пана Алоїзія. Але кілько разів засичала, тільки разів пан Алоїзій, майже в розніжненим виразом лиця нахилив ся до неї і цілував її на перепросини в руку, що єї аж до нового шелесту цілковито успокоювало. Здаєть ся, що більшою і глубшою єї журбою було добирати краски волічок, котрими вишивала свій обрус; бо нагле піднесла голову, притрапу в гарний чяпечь і заломлюючи з розпукою руки, скрикнула:

— Моя пані Суванно, порадьте мені! Я вже дійсно не знаю, як тут зробити рожу: жовту чи рожеву?

В одной хвилі по тім питаню поділило ся ціле товариство, не виключаючи й старушки а з виїмкою лише професора, на два табори рожевої і жовтої рожі. Окимський, гімназіясти, навіть мовчалива доси і сумовито на свої рожеві панчішки споглядаюча гарна панна Олена давали свої ради і осуди. Тепер навіть панна Олена говорила найголоснійше і в найбільшим

— Населенє Босни і Герцеговини після пробного обчисленя, переведеного дня 22 серпня с. р. тамошнім краєвим правительством виносить 1,588.301 осіб, т. е. що за 10 літ побільшило ся о 229.266 душ. Населене цівільне числять 1,565.357 душ. Головне місто Сараєво має тепер 41.173 мешканців. В Босні і Герцеговині єсть загалом 263.521 мешкальних будинків.

— Убийство. Іван Сухаровский, 62-літний гандляр предлів, посперечав ся передвчера вечером в Стрийскім парку з перникарем Андрієм Колегою, закидаючи єму, що той украв з его кошачка три грушки, а Колега розгніванай, побив сильно Сухаровского. Вчера передполуднем стрітили ся оба в огороді міскім недалеко мурованої альтани, а сам разом, по короткій сварни, напав насамперед Сухаровский Колегу і став его бити грубою пальцею. На то надійшов знакомий Сухаровского, а побачивши, що діє ся, станув в обороні приятеля і вхопив Колегу за каря і за праву руку. Тоді Колега — як каже у власній обороні — пхнув Сухаровского ножиком і скалічив его по правій стороні грудий під третім ребром так нещасливо, що скалічений упав на місци трупом. Убийвика арештував поліціянт і відетавив до суду.

— Число лікарів в Австрії. Всіх лікарів в Австрії єсть 7488, з котрих 3543 єсть докторів медицини на посадах а 2242 свобідно практикуючих, 874 хірургів на посадах а 825 без посад. На 100.000 мешканців припадає 21·57 лікарів, отже один більше як на 3000 мешканців. В поодиноких краях коронних єсть різно, а найбільше лікарів єсть в Австрії низній, бо один лікар припадає на 1243 меканців. В Тироли один лікар на 1921, в Форарльберзі на 1994, в Країні на 6202, в Галичині на 7373 а в Буковині один лікар на 7841 мешканців. В містах в власним статусом припадає один лікар: в Інсбруці на 368, в Празі на 536, Кракові на 540, Петаві на 571, Відні на 581, Градці на 640, Боцен на 807, Сольногороді на 920, Триденті на 981, Ровередо на 1083, Лінцу на 1249, а у Фрідек на 2458 мешканців.

— По американськи. Співробітники в бальоні то найновіше, на що здобули ся американські газети. А то стало ся не так для реклами, як більше ддятого, щоби подати скорше і точнійші вісти як конкуруючі газети. Коли впускано два пароходи в воду, редакция одной газети вислала свого співробітника бальоном у воздух, щоби він все докладно бачив. Бальон був телеграфом сполучений з редакцією і співробітник все докладно описував, а редактор зарав списував і подавав до друку. Так редакция могла публіці подати скорше і точнійші вісти про то торжество, як всі інші газети.

— Також спростоване. Одна американська

одушевленем, певне що не ддятого, немов би то она була такою горячою любительскою ручних робіт, але що коли ішло о річи смаку, то єї гадці належало ся безоглядне першество. Добрий смак був єї найліпшою прикметою; о тім свідчили живописні прикраси і фалди єї сукні і рожеві панчішки. В тім гаморі, який повстав в наслідок питання пані Анни, зазвенів нарая плачливий, немов жалісна жалоба, голос старушки:

— Чому не дають кави?
— Нема Фельці — відповіли хором майже всі голоси.
— Але чому она так довго не приходить?
— Може пішла на прохід?
— В сам час!
— Може побачила який гарний вид природи! Она так любить природу.
— І забула на нас і на нашу каву.
— Пані Феліція але нині виглядає. Може невдужає....

— А хто-ж їй винен! Читає по ночах, то потім але виглядає. Я все говорю, що для жінки ті неї мудрощі....

— До.... До.... Дон.... Ка.... Ка.... Ка.... Карльос б.... б.... бе ся! — крикнув нагле професор, зриваючи ся з крісла. — Зн.... зн.... знов б.... б.... бе....

(Дальше буде).

газета пише: Ми подали вчера вість о пожарі, котрий вибух в місті Барріє, а при тім виписали ми імена та назвища осіб, які стали жертвою огня. Розвідавши ся ближше про сю справу, мусимо спростувати деякі неточности в нашім вчерашнім справозданю. Іменно пожар не потягнув за собою жертв в людях, бо его цілком не було. Додаємо вкінци, що міста Барріє нема на ційій землі.

— Померли: О. Александер Кобринський, парох в Крилосі, галицького деканата, дня 3 с. м. в 37-ім році житя, а 10-ім сьвященства.

ВІСЛАВІ Р А М І Я

Відень 6 вересня. Речивець виборів до відевської ради громадскої назначено на день 17 с. м.

Буданешт 6 вересня. Стан здоровля Архієп. Володислава трохи поліпшив ся. В наслідок розпорядження Архієпископської родини перестано видавати білетини.

Париж 6 вересня. Вчера по полудни хотів якийсь чоловік в сінях банку Ротшильдівского запалити люнт від бомби — бляшаної коробки наповненої вибуховою матерією — коли его спостережено і арештовано. Він не хотів сказати як називає ся, лиш сказав, що єсть анархістом і що другим замах ліпше удасть ся.

Прага 6 вересня. Намістник гр. Туя видав оповіщене, в котрім висказує мешканцям Будивець, Крумова і Каплиць цісарску подяку і признане за сердечне принятє, патриотично-династичну преданність і знамениту войскову поставу.

Рух поїздів залізничних

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

В і д х о д я т ь д о

	Поспішні			Особові		
	8:40	2:50	11:	4:55	10:25	6:45
Кракова	—	1:56	5:46	—	9:50	10:20
Підволочиск	—	2:10	6:	—	10:14	10:44
Підвол. з Підзам.	—	—	—	10:30	2:40	—
Черновець	6:15	—	—	—	—	—
Черновець що по-неділка	—	—	—	10:35	—	—
Стрия	—	—	—	5:25	9:33	7:38
Скозього і Стрия	—	—	—	—	—	8:00
Белая	—	—	—	9:15	7:10	—

П р и х о д я т ь з

	1:22	5:10	8:40	7:00	9:06	9:00
	Кракова	—	—	—	—	—
Підволочиск	2:25	10:00	—	8:25	5:00	—
Підвол. з Підзам.	2:13	9:44	—	8:12	4:33	—
Черновець	9:50	—	—	1:32	7:37	—
Черновець що по-неділка	—	—	—	6:17	—	—
Стрия	—	—	—	12:05	8:10	1:42
Скозього і Стрия	—	—	—	9:16	—	—
Белая	—	—	—	8:00	4:40	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Поїзд блискавичний зі Львова 8:40 рано, в Кракові 1:48 по полудни, у Відні 8:56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8:40 вечер, в Кракова 2:04 по полудни, в Відні 7:04 рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на залізници 12 год., на то львівским годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцією відповідає: Адам Креховецький.

Цінник

на рік 1895/6 фірми

Гамель і Файгль

у Львові ул. Сьветуска ч. 6 за апарати і предмети фотографічні 74

ВЖЕ ВИЙШОВ.

Льоси будови церкви на ювілей цїсарский по 1 зр.

Головна виграна | Тягнене вже в четвер.

вартости **30.000 зр.**

Льоси поручають:

Сокаль і Лілен, Шелленберг і Крайзер. 70

Нова торговля

Делікатесів всякої їди і напитки має часть Вп. Публиці найчашайше поручати

Кароль Баєр

Львів, Марійська пл. ч. 9.

72

Для мужчин.

При ослабленю мужескім, хоробі нервів і т. д. свідчить мій ц. к. упр. Гальванічний апарат нишеневий, для власного ужитку знамениті услуги. Поручений найліпше через лікарів всіх держав. Через власти санітарні розсліджений. Нігде нема нічого подібного. Найкраспий винаход новочасний. Проспект в свідочтвами в куверті за маркою 10 кр.

І. АВІЕНФЕЛЬД

Електротехнік і властитель ц. к. привілею. Відень, IX. Türkenstrasse 4. 63

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і продає

всякі ефекти і монети

по курсі данім найдокладнійшій, не числячи жадної провізії

Яко добру і певну льокацію поручає:

4⁰/₁₀₀ листи гіпотечні коронові

4¹/₂⁰/₁₀₀ листи гіпотечні

5⁰/₁₀₀ листи гіпотечні преміовані

4¹/₂⁰/₁₀₀ листи Тов. кредитового земс.

4¹/₂⁰/₁₀₀ листи Банку краевого

4⁰/₁₀₀ листи Банку краевого

5⁰/₁₀₀ облігації комунальні Банку крає.

4¹/₂⁰/₁₀₀ позичку кравву галицку

4⁰/₁₀₀ позичку кравву галицку коронову

4⁰/₁₀₀ позичку пропінацийну галицку

5⁰/₁₀₀ " " буковиньску

4¹/₂⁰/₁₀₀ позичку угорської зеліаной до-

дороги державной

4¹/₂⁰/₁₀₀ позичку пропінацийну угорську

4⁰/₁₀₀ угорські Облігації індемвизацийні

і всілякі ренти австрійські і угорські,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цінах найкористнійших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильсовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізії, а противно замісцеві лишень за відтрученем коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 6

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плитти білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні урядження для стаєн і обор.

На жадане висилаємо каталогі.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файгель

у ЛЬВОВІ, улица Коперніка число 21.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІИ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні гальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалією.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Вернардиньска і у всіх більших торговлях зеліза.

Поручає ся

торговлю вин **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЬБЕРА** у Львові.

З друкарні В. Ломницького під зарядом В. І. Вебера.